

Seb

PRÓZA - LIX. évfolyam, 49. szám, 2015. december 4.

„Na, hogy ment az első óra”, érdeklődött a mama a szűk kis konyhaasztalnál, amelyet épp, hogy körbe tudtak ülni, fejük felett barna, koloniál konyhaszekrény volt a falra erősítve, csak óvatosan állhattak fel, hogy ne üssék be magukat. „Kérdezd a lányodat”, válaszolt kurtán Tóni, de Emma csak a tányérban gőzölgő húslevest nézte, amelyben ott úszott egy darabka szív és nyak, „jó étvágyat”, mondta az anyja, de ő nem mozdult, „egyél, lányom”, szólt rá az anyja, Emma csak nézte a szívet, elképzelte, ahogy lüktet, pumpálja a vért, amely átfolyik a kis csöveken, és mintha a sajátja dobbanását is hallotta volna, ütemesen lüktetett a fülében, C-dúr első ujj B-húron első fekvésben, második ujj D-húron második fekvésben, a harmadik ujj az A-n, „And when the broken hearted people living in the world agree...”, hallotta az apja rekedt kappanhangját, látta, ahogy barna zokniban, műanyag papucsban veri a ritmust, a sarkánál a zokni vékony volt, mint a pókháló.